

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Zuzany Šnejdrové, Ph.D., a soudkyň Mgr. Jany Volkové a Mgr. Barbory Berkové, ve věci

žalobkyně: **S. P., s. r. o., IČO X**
sídlem P. III 168, X P.
zastoupená advokátem Mgr. Jiřím Kokešem
sídlem Na Flusárně 168, 261 01 Příbram

proti
žalovanému: **Generální ředitelství cel**
sídlem Budějovická 7, 140 96 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 6. 2019, č. j. 30551-2/2019-900000-314,
ve věci přestupku,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

A. Vymezení věci

1. Žalobkyně se žalobou podanou dne 26. 8. 2019 domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne ze dne 27. 6. 2019, č. j. 30551-2/2019-900000-314, kterým žalovaný rozhodl o odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Celního úřadu pro Olomoucký kraj (dále jen „celní úřad“) ze dne 13. 5. 2019, č. j. 26096-7/2019-580000-12, tak, že označení „příkaz“ uvedené na straně 1 rozhodnutí se nahrazuje označením „rozhodnutí“, v ostatním bylo odvolání žalobkyně zamítnuto a rozhodnutí bylo potvrzeno. Tímto rozhodnutím uložil celní úřad žalobkyni pokutu ve výši 5.000 Kč a trest propadnutí celkem 5 litrů neznačeného lihu za spáchání přestupku podle § 64 odst. 1 písm. a) zákona č. 307/2013 Sb., o povinném značení lihu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o povinném značení lihu“), kterého se měla dopustit tím, že dne 1. 8. 2018 jako konečný prodejce lihu nakoupila v rozporu s ustanovením § 42 odst. 2 zákona o povinném značení lihu 10 ks Tuzemák 37,5 % (balení po 0,5 litru), a dále za spáchání přestupku podle § 59 odst. 1 zákona o povinném značení lihu, kterého se měla dopustit tím, že nedodržela zákaz daný ustanovením § 15 odst. 1 zákona o povinném značení lihu, neboť na své čerpací stanici, provozované na adrese U. 20, L., minimálně dne 26. 11. 2018 nakládala s tímto lihem definovaným v ustanovení § 15 odst. 2 písm. e) zákona o povinném značení lihu. Dále je žalobkyně povinna nahradit náklady správního řízení ve výši 1.000 Kč.

B. Žaloba

2. Žalobkyně navrhovala, aby krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil. Konkrétně namítala:
 - a) celní úřad a žalovaný měli přihlédnout k okolnostem případu a měli upustit od uložení správního trestu ve smyslu ustanovení § 43 odst. 2 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o přestupcích“). Závažnost přestupku je velmi nízká, prakticky nulová, neboť je nutné přihlédnout k tomu, že nevznikla škoda a že předmětné lihoviny byly přítomny na čerpací stanici pouze v zanedbatelném množství. Jelikož nedošlo k žádné škodě a následek předmětného přestupku je tedy nulový, jelikož předmětné lihoviny byly na čerpací stanici přítomny omylem, je nutné případnou závažnost za údajný přestupek posoudit jako velice nízkou, až nulovou. Zároveň žalobkyně uvedla, že v případě uznání její odpovědnosti by se jednalo o její první podobné provinění. Ke spáchání přestupku došlo pouze omylem z důvodu předání lihovin předešlým majitelem čerpací stanice, kdy žalobkyně považuje okolnosti případu za výrazně svědčící v její prospěch. Stejně tak nebyl shledán žádný negativní následek, jelikož se žádné lihoviny nedostaly ke koncovým zákazníkům a následek je zcela nulový. Orgány měly upustit od uložení správního trestu a jelikož se tak nestalo, zasáhly nepřiměřeně do práv žalobkyně;
 - b) žalovaný se dostatečně nezabýval tím, zda jsou splněny podmínky pro upuštění od uložení správního trestu. Ačkoli se jednalo o zcela zásadní argument žalobkyně v podaném odvolání, žalovaný se s tímto nikterak nevypořádal a neuvedl, zda tyto podmínky byly splněny či nikoli. Uvedené vypořádání žalobkyně považuje za nedostatečné, neboť správní orgány jsou povinny se v rozhodnutí vypořádat se všemi námitkami a opomenou-li se zabývat byť i marginální námitkou, nebo se touto zabývají pouze povrchně, nezbyvá správnímu soudu než napadené rozhodnutí zrušit pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku odůvodnění (viz rozsudek Nejvyššího

správního soudu sp. zn. 8 As 27/2013 či sp. zn. 2 Afs 24/2005 nebo rozsudek Krajského soudu v Brně sp. zn. 31 Ca 93/2005-70). Dále poukázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 2 Afs 67/2008 a zdůraznila závěr, že nestačí, pokud rozhodující orgán při vypořádání se s touto argumentací účastníka pouze konstatuje, že tato je nesprávná, avšak neuvede, v čem (tj. v jakých konkrétních aspektech resp. důvodech právních či případně skutkových) její nesprávnost spočívá.

C. Vyjádření žalovaného

3. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout. Konstatoval, že žalobní námitky jsou odrazem odvolacích námitek proti prvostupňovému rozhodnutí a má za to, že se v napadeném rozhodnutí se všemi námitkami dostatečně a přezkoumatelně vypořádal a odkázal tak na napadené rozhodnutí. Žalovaný ve svém rozhodnutí s odkazem na komentářovou literaturu shledal, že v dané věci žalobkyně nestačí k naplnění účelu přestupkového práva po projednání věci v přestupkovém řízení jen vyslovení viny a je nutno pachateli uložit správní trest propadnutí neznačeného lihu, jelikož účelem správního trestu propadnutí věci je mj. zamezení možnosti dalšího páčání přestupku ze strany žalobkyně, neboť by žalobkyně nakládala s neznačeným lihem, což je zákonem zakázáno, a dále správní trest pokuty, jelikož účelem tohoto trestu je prevence i represe (primárním významem trestu je potrestání pachatele tak, aby uloženou sankci ve své právní i majetkové sféře pocítil a vyvaroval se tak dalšímu porušování předpisů). Následkem přestupku dle § 64 odst. 1 písm. a) zákona o povinném značení lihu je „vznik“ a „existence“ neznačeného lihu ve smyslu § 15 odst. 2 písm. e) zákona o povinném značení lihu. Žalobkyně tím, že nakoupila předmětný líh v rozporu s § 42 zákona o povinném značení lihu a tento líh přijala ke skladování, tedy s neznačeným lihem nakládala, naplnila i skutkovou podstatu přestupku podle § 59 odst. 1 zákona o povinném značení lihu.
4. Žalovaný nepřisvědčil námitce, že nebyl shledán žádný negativní následek, jelikož se lihoviny nedostaly ke koncovým zákazníkům. Podle názoru žalovaného je negativním následkem právě „vznik“ a „existence“ neznačeného lihu, se kterým je zakázáno nakládat. Chráněným zájmem, který byl přestupkem porušen, je zajištění ochrany zájmů společnosti na tom, aby na daňovém území ČR ve volném daňovém oběhu nebylo nakládáno s neznačeným lihem. Vrácení neznačeného lihu na daňové území ČR do dispozice žalobkyně by bylo v rozporu se zákonem o povinném značení lihu.
5. Žalovaný je tak i nadále přesvědčen, že podmínky pro upuštění od uložení správního trestu stanovené § 43 odst. 2 zákona o přestupcích, které musí být naplněny kumulativně, v daném případě naplněny nebyly. Nebyla naplněna 1. podmínka (závažnost přestupku) a 4. podmínka (již samotné projednání věci stačí k nápravě pachatele).

D. Skutečnosti vyplývající ze správního spisu

6. Podle protokolu o ústním jednání ze dne 26. 11. 2018, č. j. 106889/2018-580000-61, dne 26. 11. 2018 v 10:30 hod. proběhlo místní šetření celním úřadem v Čerpací stanici S. P., s. r. o. na adrese U. 20, X L., za účelem kontroly zdanění vybraných výrobků a kontroly značení lihu. Při provedené kontrole bylo zjištěno, že v prodejním regálu bylo skladováno celkem 10 kusů lihovin („OB Tuzemák, 0,5 l, 37,5%“, 10 ks, celkový objem 5 litrů), značených kontrolními páskami, ke kterým v průběhu kontroly nebyl žalobkyní

Shodu s prvopisem potvrzuje M. Ch.

předložen doklad prokazující zdanění těchto výrobků, a že výrobky byly nakoupeny u registrované osoby povinné značit líh nebo registrovaného distributora lihu v souladu s § 42 odst. 2 písm. a) a písm. b) zákona o povinném značení lihu. Celní úřad tak přistoupil k zajištění uvedených výrobků. Dle vyjádření žalobkyně na místě kontroly lihoviny byly ve vlastnictví žalobkyně a byly nakoupeny od bývalého majitele čerpací stanice. Na místě byla pořízena fotodokumentace s vystavenými lihovinami, mezi kterými se nacházely i ty zabavené.

7. Rozhodnutím ze dne 28. 11. 2018, č. j. 106889-2/2018-580000-61, celní úřad rozhodl o zajištění výše uvedených lihovin. Celní úřad dále vyzval společnost M.-B. s. r. o., k doložení dokladu o prodeji lihovin žalobkyni. Na výzvu celního úřadu uvedená společnost podáním ze dne 20. 3. 2019 sdělila, že při prodeji veškerého majetku společnosti, jehož částí byla i čerpací stanice, byl dohodnut i odprodej zbylého zboží čerpací stanice k 31. 7. 2018 žalobkyni. K tomu doložila doklady, a to příjemku č. 1 ve které je uvedena na straně 2 položka č. 13704 označená jako Tuzemák 0,5 l, fakturu ze dne 1. 8. 2018, č. X, kterou bylo vyúčtováno žalobkyni prodávané zboží dle příjemky, a fakturu č. 0905027191, ze dne 20. 12. 2017 od dodavatele M. C. a C. ČR, s. r. o., o nákupu lihoviny OB Tuzemák 37,5 % 0,5 l v počtu 12 ks.
8. Celní úřad vydal dne 3. 4. 2019 příkaz č. j. 26096-4/2019-580000-12, kterým žalobkyni uznal vinou ze spáchání přestupku vymezeného v odst. 1 tohoto rozsudku. Žalobkyni byla uložena pokuta v úhrnné výši 10.000 Kč a byl jí uložen správní trest propadnutí celkem 5 litrů neznačeného lihu. Příkaz byl odůvodněn tím, že při kontrole provozovny žalobkyně bylo nalezeno 10 ks výše uvedených lihovin, ke kterým nebyly doloženy potřebné doklady. Lihoviny byly zajištěny. Dle sdělení žalobkyně byly lihoviny nakoupeny od bývalého majitele čerpací stanice společnosti M. s. r. o., která předložila doklady o prodeji lihovin žalobkyni i o jejich nákupu. Na základě toho dospěl celní úřad k závěru, že žalobkyně nabyla jako konečný prodejce lihoviny od prodejce, který není registrovanou osobou povinnou značit líh či registrovaným distributorem lihu, a lihoviny se staly neznačeným lihem.
9. Proti rozhodnutí podala žalobkyně dne 10. 4. 2019 odpor, který odůvodnila tím, že lihoviny nabyla od původního majitele čerpací stanice, lihoviny nabyly v rozporu se zákonem omylem a pokutu ve výši 10.000 Kč považuje za nepřiměřeně tvrdou. Žalobkyně byla přesvědčena, že celní úřad nepřihlédl ke všem okolnostem, přičemž se jednalo o zanedbatelné množství lihovin, závažnost přestupku je velmi nízká, následek přestupku byl nulový a ke spáchání přestupku došlo omylem.
10. Celní úřad rozhodl rozhodnutím ze dne 13. 5. 2019, sp. zn. 106889/2018-580000-12, označeným jako „PŘÍKAZ“, kterým uložil žalobkyni povinnost zaplatit pokutu ve výši 5.000 Kč, dále jí uložil správní trest propadnutí lihovin a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč.
11. Proti uvedenému rozhodnutí podala žalobkyně dne 27. 5. 2019 odvolání, nesouhlasila s uložením pokuty ve výši 5.000 Kč, považovala ji za nepřiměřenou. Dle žalobkyně byly splněny podmínky pro upuštění od uložení správního trestu, neboť závažnost přestupku je prakticky nulová, lihoviny byly na čerpací stanici přítomny v zanedbatelném množství,

nedošlo k žádné škodě a následek byl tedy nulový. Ke spáchání přestupku došlo omylem z důvodu předání lihovin předchozím majitelem čerpací stanice.

12. O odvolání žalobkyně rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím.

E. Posouzení věci krajským soudem

13. Krajský soud ověřil, že žalobu podala osoba k tomu oprávněná, po vyčerpání řádných opravných prostředků a žaloba splňuje všechny formální náležitosti. Žalobkyně podala žalobu ve lhůtě dle § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Je tedy věcně projednatelná.
14. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů dle § 75 odst. 2 s. ř. s., přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). V souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. rozhodl bez jednání.
15. Podle ustanovení § 15 odst. 1 zákona o povinném značení lihu je zakázáno nakládat s neznačeným lihem.
16. Podle ustanovení § 15 odst. 2 písm. e) zákona o povinném značení lihu neznačeným lihem se pro účely tohoto zákona rozumí líh, který byl prodán nebo jinak převeden v rozporu s § 42.
17. Podle ustanovení § 42 odst. 2 zákona o povinném značení lihu osoba povinná značit líh, distributor lihu a konečný prodejce lihu jsou povinni nabývat líh ve spotřebitelském balení pouze od
- a) registrované osoby povinné značit líh,
 - b) registrovaného distributora lihu,
 - c) insolvenčního správce podle § 41 odst. 2 písm. c), nebo
 - d) správního orgánu nebo organizační složky státu při prodeji lihu podle tohoto nebo jiného zákona.
18. Podle ustanovení § 59 odst. 1 zákona o povinném značení lihu fyzická, právnická nebo podnikající fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v rozporu s § 15 odst. 1 nakládá s neznačeným lihem. Podle odst. 3 lze za tento přestupek uložit pokutu do 5.000.000 Kč.
19. Podle ustanovení § 64 odst. 1 písm. a) a odst. 2 písm. c) zákona o povinném značení lihu právnická nebo podnikající fyzická osoba se jako distributor lihu, insolvenční správce podle § 41 odst. 2 písm. c) nebo konečný prodejce lihu dopustí přestupku tím, že prodá nebo jinak převede anebo nakoupí nebo sobě nechá jinak převést líh v rozporu s § 42. Za přestupek lze uložit pokutu do 5.000.000 Kč, jde-li o přestupek podle odstavce 1 písm. a) nebo b).
20. Podle ustanovení § 43 odst. 2 zákona o přestupcích od uložení správního trestu lze též upustit, jestliže vzhledem k závažnosti přestupku, okolnostem jeho spáchání a osobě pachatele lze důvodně očekávat, že již samotné projednání věci před správním orgánem postačí k jeho nápravě.
21. Žalobkyně nerozporuje skutkový stav věci, tedy že se daného jednání dopustila, ale namítá, že u ní byly splněny podmínky pro upuštění od potrestání. S tímto názorem se krajský soud neztotožňuje.

22. Ustanovení § 43 odst. 2 zákona o přestupcích obecně stanovuje, že k upuštění od potrestání lze přistoupit v případě, že jsou splněny čtyři podmínky, a to že jak 1) závažnost přestupku, 2) okolnosti jeho spáchání, 3) osoba pachatele vytváří důvodné očekávání, že 4) již samotné projednání věci postačí k nápravě pachatele. Tyto podmínky musí být splněny kumulativně.
23. Krajský soud má za to, že jsou v případě žalobkyně splněny pouze dvě podmínky, a to okolnosti spáchání přestupku (podmínka č. 2) a osoba pachatele (podmínka č. 3). Ohledně okolností spáchání přestupku lze přisvědčit žalobkyni, že ty hovoří v její prospěch. Zabaveno bylo menší množství lihu, který navíc předchozí vlastník nabyt zákoně od autorizovaného prodejce, lahve byly opatřeny platnými kontrolními páskami. K osobě pachatele lze uvést, že žalobkyně za přestupek dosud trestána nebyla.
24. Krajský soud se však na rozdíl od žalobkyně domnívá, že nebyla splněna podmínka týkající se závažnosti přestupku (podmínka č. 1). Závažnost přestupku je nutné posuzovat ve světle ustanovení § 38 zákona o přestupcích, které v demonstrativním výčtu obecně uvádí, čím je zejména dána povaha a závažnost přestupku. Je tak nutné zkoumat mimo jiné význam zákonem chráněného zájmu, význam a rozsah následku přestupku.
25. Jak vyplývá z důvodové zprávy, impulsem pro novou úpravu značení lihu byla tzv. metylalkoholová aféra v srpnu 2012, která odhalila značný rozsah fungování černého trhu s lihovinami v České republice. V návaznosti na tuto událost byla v rámci plánu vlády ČR „nulové tolerance k černému trhu s lihovinami“ přijata nová přísnější úprava, a to aktuálně platný zákon o povinném značení lihu. Zákonem o povinném značení lihu chráněný zájem je tak zájem na absolutní kontrole oběhu lihovin na území státu, s tím související řádný výběr daně a ochrana zdraví spotřebitelů.
26. Co se týče následku v případě přestupků, které jsou kladeny žalobkyni za vinu, postačuje porušení zákona, následek spočívá již v samotném protiprávním nakládání s neznačeným lihem, resp. nabytí lihu od jiné osoby než uvedené v § 42 odst. 2 zákona o povinném značení lihu, neboť je tímto jednáním ohrožen zájem na kontrolovaném oběhu lihovin na území státu. Nemusí tak dojít k přímému zásahu na zdraví či daňovému úniku (k tomu blíže viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 10. 2015, č. j. 8 As 50/2015-39, bod 18. rozsudku). S ohledem na záměrnou přísnost úpravy nakládání s lihem a nulovou toleranci k černému trhu s lihovinami ze strany ČR, tj. aby se na trhu nevyskytoval neznačený líc, má krajský soud za to, že následek jednání žalobkyně, tedy vlastnictví neznačeného lihu a jeho nabízení k prodeji, nelze bagatelizovat.
27. Žalobkyně totiž podle výše citovaných ustanovení svým jednáním způsobila, že na líc, který nabytla v rozporu s § 42 odst. 2 zákona o povinném značení lihu, je nyní pohlíženo jako na líc neznačený ve smyslu ustanovení § 15 odst. 2 písm. e) zákona o povinném značení lihu, neboť koupila líc od jiné osoby než osoby vyjmenované v ustanovení § 42 odst. 2, a dále s tímto neznačeným lihem nezákonně nakládala ve smyslu ustanovení § 15 odst. 1 zákona o povinném značení lihu, neboť jej nabízela k prodeji koncovým spotřebitelům. Skutečnosti, které svědčí ve prospěch žalobkyně (malé množství lihoviny, doložení jejího původu, absence recidivy), správní orgány pak zohlednily ve výši pokuty, kterou lze považovat za symbolickou, neboť při horní hranici zákonné sazby 5.000.000 Kč jí byla uložena pokuta ve výši 0,001 % (5.000 Kč) této sazby. Správní orgány tak při

uložení pokuty nijak nevybočily ze zákonných mezí sazby; v soudním řízení správním se žalobkyně upuštění či snížení pokuty nedomáhala (viz ustanovení § 65 odst. 3 ve spojení s § 78 odst. 2 s. ř. s.).

28. Jak správně uvedl ve svém rozhodnutí žalovaný: „...k zajištění ochrany zájmů společnosti (zájmu společnosti na tom, aby na daňovém území České republiky ve volném daňovém oběhu nebylo nakládáno s neznačeným lihem) je nutná správně-trestní sankce v podobě uložení správního trestu, konkrétně propadnutí neznačeného lihu dle § 65 zákona o povinném značení lihu, protože nakládání s neznačeným lihem je zakázáno § 15 odst. 1 zákona o povinném značení lihu.“ [...] V projednávané věci [...] nestačí k naplnění účelu přestupkového práva pro projednání věci v přestupkovém řízení jen vyslovení viny a je nutno pachateli uložit správní trest propadnutí neznačeného lihu dle § 65 zákona o povinném značení lihu, jelikož účelem správního trestu propadnutí věci je mj. zamezení možnosti dalšího páčání přestupku. [...] pokud by od uložení tohoto správního trestu bylo upuštěno, nebylo by zamezeno možnosti dalšího páčání přestupku. Odvolateli [...] by [...] byla zajištěná věc vrácena do jeho dispozice a odvolatel by s touto věcí mohl volně nakládat.“
29. Krajský soud se s tímto závěrem ztotožňuje. Pokud by bylo v případě žalobkyně upuštěno od potrestání, následkem by bylo i vrácení neznačeného lihu žalobkyni, neboť jeho propadnutí je jedním z uložených trestů, a ta by s ním dále mohla volně nakládat. Takový následek je v tomto případě nepřijatelný.
30. Pro úplnost krajský soud doplňuje, že tvrzení žalobkyně, nijak blíže nespecifikované, že ke spáchání přestupku došlo pouze omylem, je jednak v rozporu se správním spisem (součástí doložené příjemky obsahující soupis zboží, který převzala od společnosti M. s. r. o., je i uvedená předmětná lihovina OB Tuzemák), jednak v jejím případě se jedná o objektivní odpovědnost za přestupek a jako právnická osoba by se mohla této své odpovědnosti zprostit jedině tehdy, pokud by prokázala, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby přestupku zabránila (§ 21 odst. 1 zákona o přestupcích). Žalobkyně však žádné důvody své liberace neuváděla.
31. Argumentace žalobkyně, že následek přestupku je nulový, neboť se žádný alkohol k zákazníkům nedostal, je nerozhodná, neboť zákon žádný takový následek nepředvídá (jak je uvedeno výše, jedná se o ohrožovací přestupek). Nutno podotknout, že alkohol se k zákazníkům nedostal právě z toho důvodu, že byl zabaven celním úřadem. Pokud by tomu tak nebylo, lze předpokládat, že žalobkyně by alkohol zákazníkům prodala, neboť jej k prodeji nabízela.
32. Krajský soud tak shledal žalobní námitku a) nedůvodnou.
33. K žalobní námitce nepřezkoumatelnosti rozhodnutí ad b) krajský soud uvádí následující:
34. Obecně lze uvést, že soud se při posuzování přezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného zabývá tím, zda se žalovaný v rozhodnutí vypořádal se všemi okolnostmi, které uplatnil žalobce ve svém odvolání, a zda srozumitelným způsobem uvedl, jaké skutečnosti vzal při svém rozhodování za prokázané a kterým naopak nepřisvědčil, jakými úvahami byl ve svém rozhodování veden, o které důkazy opřel svá skutková zjištění a které důvody ho vedly k vyslovení závěrů obsažených ve výsledném rozhodnutí. Je však nezbytné uvést, že zároveň podle ustálené judikatury (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne

28. 5. 2009, č. j. 9Afs 70/2008 – 13, Ústavní soud např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09, odstavec 4 odůvodnění, usnesení ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10, odstavec 5 odůvodnění, usnesení ze dne 7. 5. 2009, II. ÚS 515/09, odstavec 6 odůvodnění, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011 – 72) platí, že povinnost vypořádat odvolací námitky neznamená, že je správní orgán povinen reagovat na každou dílčí argumentaci obsaženou v žalobě, pokud postihne zásadní právní problémy a je z odůvodnění patrné, jak a proč rozhodl a na základě kterých právních předpisů.
35. Již celní úřad na str. 6 svého rozhodnutí uvedl, že neshledal naplnění podmínek pro postup dle ustanovení § 43 odst. 2 zákona o přestupcích, a to především s ohledem na stupeň závažnosti protiprávního nakládání s neznačeným lihem, neboť se nejedná o velmi nízkou závažnost přestupku, která je jedním z předpokladů pro upuštění od správního trestu.
36. Žalovaný se odvolací námitkou žalobkyně týkající se splnění podmínek pro upuštění od potrestání zabýval podrobně na str. 10-13 svého rozhodnutí, nikoli pouze v části rozhodnutí citované žalobkyní v žalobě, přičemž sám tuto námitku žalobkyně označil za stěžejní. Žalovaný doplnil argumentaci celního úřadu tak, že shrnul obecné podmínky pro upuštění od potrestání, jak o nich hovoří komentářová literatura a důvodová zpráva k zákonu o přestupcích, a dále podrobně popsal, proč neshledal naplnění podmínek pro upuštění od potrestání v případě žalobkyně, kdy vymezil zákonem chráněný zájem a uvedl, že k zajištění ochrany tohoto zájmu je nutná správně-trestní sankce propadnutí neznačeného lihu, aby bylo zamezeno možnosti dalšího páchání přestupku, a dále správního trestu pokuty (viz citace v odst. 28 tohoto rozsudku).
37. Krajský soud s ohledem na výše uvedené v posuzovaném případě dospěl k závěru, že rozhodnutí žalovaného není nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť žalovaný se s argumentací žalobkyně vypořádal v dostatečném rozsahu, aby bylo žalobkyni z rozhodnutí zřejmé, proč žalovaný v případě žalobkyně neshledal důvody pro upuštění od potrestání. Nutno dále uvést, že žalobkyně sama netvrdí, s jako částí její námitky se žalovaný nevypořádal, pouze svá tvrzení o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného doplnila o odkazy na rozsudky a citace správních soudů s poukazem na to, že v závěrech těchto rozsudků spatřuje postup žalovaného. Krajský soud tyto odkazy považuje za ne zcela příléhavé pro argumentaci žalobkyně, resp. naopak tyto rozsudky potvrzují názor zdejšího krajského soudu o přezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného. Žalobkyní zmíněné rozsudky Nejvyššího správního soudu se zabývají nepřezkoumatelností rozsudků krajských soudů, přičemž v případě rozsudku sp. zn. 8 As 27/2013 došlo ze strany krajského soudu k nevypořádání hned několika žalobních námitek, v případě rozsudku sp. zn. 2 Afs 24/2005 nebylo z napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě, v případě rozsudku sp. zn. 2 Afs 67/2008 byla část argumentace soudu obsažena v části uvozené slovy „jako obiter datum...“. Žádnou z těchto okolností krajský soud v nyní posuzovaném případě neshledal. Rozsudek Krajského soudu v Brně sp. zn. 31 Ca 93/2005 nebyl krajským soudem ve veřejně dostupné databázi Nejvyššího správního soudu nalezen.
38. S ohledem na zevrubný rozsah vypořádání odvolací námitky žalovaným a obecnost žalobní námitky považuje krajský soud i námitku b) žalobkyně za nedůvodnou. Skutečnost, že

žalobkyni nepřesvědčily argumenty žalovaného, pro které v jejím případě neupustil od potrestání, nezpůsobuje nepřezkoumatelnost jeho rozhodnutí.

F. Závěr a náhrada nákladů řízení

39. Jelikož krajský soud neshledal žalobní body důvodnými, žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
40. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., když plně procesně úspěšnému žalovanému nevznikly podle obsahu spisu v tomto soudním řízení žádné náklady přesahující jeho obvyklou úřední činnost.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Olomouc 21. května 2020

JUDr. Zuzana Šnejdrlová, Ph.D. v. r.
předsedkyně senátu